

Loven er et Led i det Komplex af 9 Love, der efter forudgaaende Forhandlinger mellem de i Regeringen repræsenterede Partier gennemførtes paa Rigsdagen i Slutningen af Maj 1940 (se Side 85).

Hovedbestemmelserne er, at de Spørgsmaal, der omfattedes af Forligsinstitutionens Mæglingsforslag af 3. April 1940 vedrørende Slagterier, Mejerier, Skovarbejde, Dræningsarbejder, Sukkerroearbejde og forskelligt andet Landbrugsarbejde, afgøres af en af Statsministeren nedsat *Voldgiftsret* paa 4 Medlemmer, nemlig en af Ministeren valgt Højesteretsdommer som Formand, et Medlem, udpeget af Forligsinstitutionen, og 2 Medlemmer, hvoraf det ene skal være en paa det landøkonomiske Omraade sagkyndig, udpeget af Den faste Voldgiftsret. Ingen af Voldgiftsrettens Medlemmer maa tilhøre nogen Arbejdsgiver- eller Arbejderorganisation. Ved Stemmeligbed er Formandens Stemme afgørende.

Yderligere bestemmes det i Loven, at Voldgiftsrettens Afgørelser træffes inden Udløbet af 10 Dage efter Lovens Ikrafttræden, at Kendelsen ikke kan give de nye Arbejdsvilkaar Gyldighed ud over 1. April 1941, at Undladelse af at efterkomme Voldgiftsrettens Afgørelser vil være at behandle som Brud paa Overenskomstforhold og saaledes kunne indankes for Den faste Voldgiftsret til Paakendelse og eventuel Ikendelse af Bod og Erstatning, samt at det i det Tidsrum, for hvilket Overenskomsterne bliver gældende efter Voldgiftsrettens Afgørelser, er forbudt inden for de Omraader, som disse Overenskomster dækker, at iværksætte Lockout eller Strejke. (Overtrædelser af dette Forbud kan efter Begæring af en af Parterne eller efter Bestemmelse af Den faste Voldgiftsret optages til Behandling af nævnte Ret til Afgørelse efter Reglerne om ulovlige Arbejdsstandsninger).

Ved 1. Behandling i *Folketinget* udtalte *Otto Jensen* (S.), at Socialdemokraterne gerne havde set, at Sagen blev endeligt afgjort i Rigsdagen ved Lovfæstelse af Mæglingsforslaget, saaledes som det ogsaa tidligere var sket i lignende Tilfælde. Voldgiftsretten kunde næppe ventes at gøre Arbejdet bedre. I Betragtning af den alvorlige Situation skulde Taleren dog ikke gøre alvorligere Indvendinger mod den foreslaaede Løsning, idet han nærede den Opfattelse, at Voldgiftsretten ikke kunde komme til andet Resultat, end at de paagældende Arbejdergrupper retfærdigvis burde stilles lige med andre Løn-